

INGEZONDEN.

WAAROM IK MIJN ONTSLAG NEEM ALS MEDEWERKER AAN HET „TIJDSCHRIFT”.

Nadat ik gedurende vijf jaren een genoegen er in heb gevonden om alles wat ik las en belangrijk vond in het *Tijdschrift* te refereeren en meen dit zoo goed als mij mogelijk was gedaan te hebben, zal ik in het vervolg niet meer aan het *Tijdschrift* medewerken. Het optreden der redactie heeft mij hiertoe gedwongen. Plotseling werd mij eenige weken geleden bericht, dat ik in het vervolg onder een „leider” zou komen te staan.

Hieruit volgt, dat mijn werk in deze vijf jaren zóó slecht was, dat leiding noodig werd geacht (maar waarom nam men dan alles op wat ik schreef, en kreeg ik nimmer één aanmerking te hooren), of dat, indien mijn werk goed was, men mij (en eenige anderen) wilde krenken, en ons zoo wilde dwingen ons terug te trekken.

Zoo zal b.v. die leider alleensprekend rechter over mijn werk worden. Wat hem belangrijk genoeg voorkomt, wordt geplaatst, de rest niet.

Ik heb niets tegen één der leiders persoonlijk; er zijn bij het lijstje zelfs namen die mij volslagen onbekend zijn.

Vast staat echter, dat de redactie meent, dat ik niet zelfstandig kan werken en dus ontevreden is. Beter werken kan ik niet.

Er blijft mij niets anders over dan te eclipseeren, wat ik bij deze doe.

Tot slot nog één opmerking: De lezer meent misschien, dat die leider zoo broodnoodig was om te voorkomen, dat meermalen eenzelfde artikel wordt gerefereerd. Ik ontken dit; vroeger geschiedde dit evengoed en meer dan ééns kwam een referaat terug met de boodschap: „Het is al gerefereerd.” Ik heb dat steeds volkomen correct gevonden.

Ik verdwijn dus, en met spijt, want steeds heb ik met genoegen ieder vrij oogenblik aan het *Tijdschrift* gegeven. Mocht de redactie later nog eens inzien, dat zij mij (en waarschijnlijk ook anderen) onbillijk heeft behandeld, dan zal ik de eerste zijn, die weer alle krachten beschikbaar zal stellen om aan het *Tijdschrift* mede werken.

's-Gravenhage, 6 October 1921.

J. KOOPMAN.

RAPPORTEN VOOR DEN RAAD VAN ARBEID.

Aan BOEKELMAN zou ik het volgende willen antwoorden.

Om met het laatste te beginnen, sluit ik mij gaarne bij het devies: „zuinig met papier, tijd en geld” aan. Maar de toepassing van dit devies mag niet leiden tot schade van de zaak, waar het om te doen is. Het zij mij vergund, BOEKELMAN onder het oog te brengen, dat hij blijkbaar niet volledig is ingelicht en daarmee tevens een poging te wagen, om hem van inzicht te doen veranderen.

De gronden, waaraan de formulieren hun ontstaan te danken hebben, zijn de volgende:

Vooreerst moest er eenheid zijn. BOEKELMAN schrijft wel van 4 of 5 vragen, wat „tot dusverre de gewoonte was”. Hij spreekt echter slechts over één Raad van Arbeid, terwijl er 39 zijn, die volstrekt niet alle op dezelfde wijze handelden. En gelijkvormigheid van behandeling zal ook BOEKELMAN wel gewenscht achten.

Vergelijking met keuring voor levensverzekering gaat volgens BOEKELMAN niet op. Toch meer, dan hij zich thans voorstelt, blijktens de tegenstelling, die volgt tusschen het onderzoek van personen, die zich gezond meenen, en de beoordeeling van een bestaand lijden in verband met blijvende of tijdelijke invaliditeit. Voor de toepassing van art. 99 en 100 der Invaliditeitswet moet ook steeds de geheele persoon bekend zijn. Onlangs kwam nog een geval voor, dat behandeling